ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 14. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI

ВИСВЯЧЕННЯ У МАСТИТІ,

або

ЛІТЕРАТУРНА КОСМЕТИКА В СПІЛЦІ РАДЯНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ УКРАЇНИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Мал. БЕ-ША

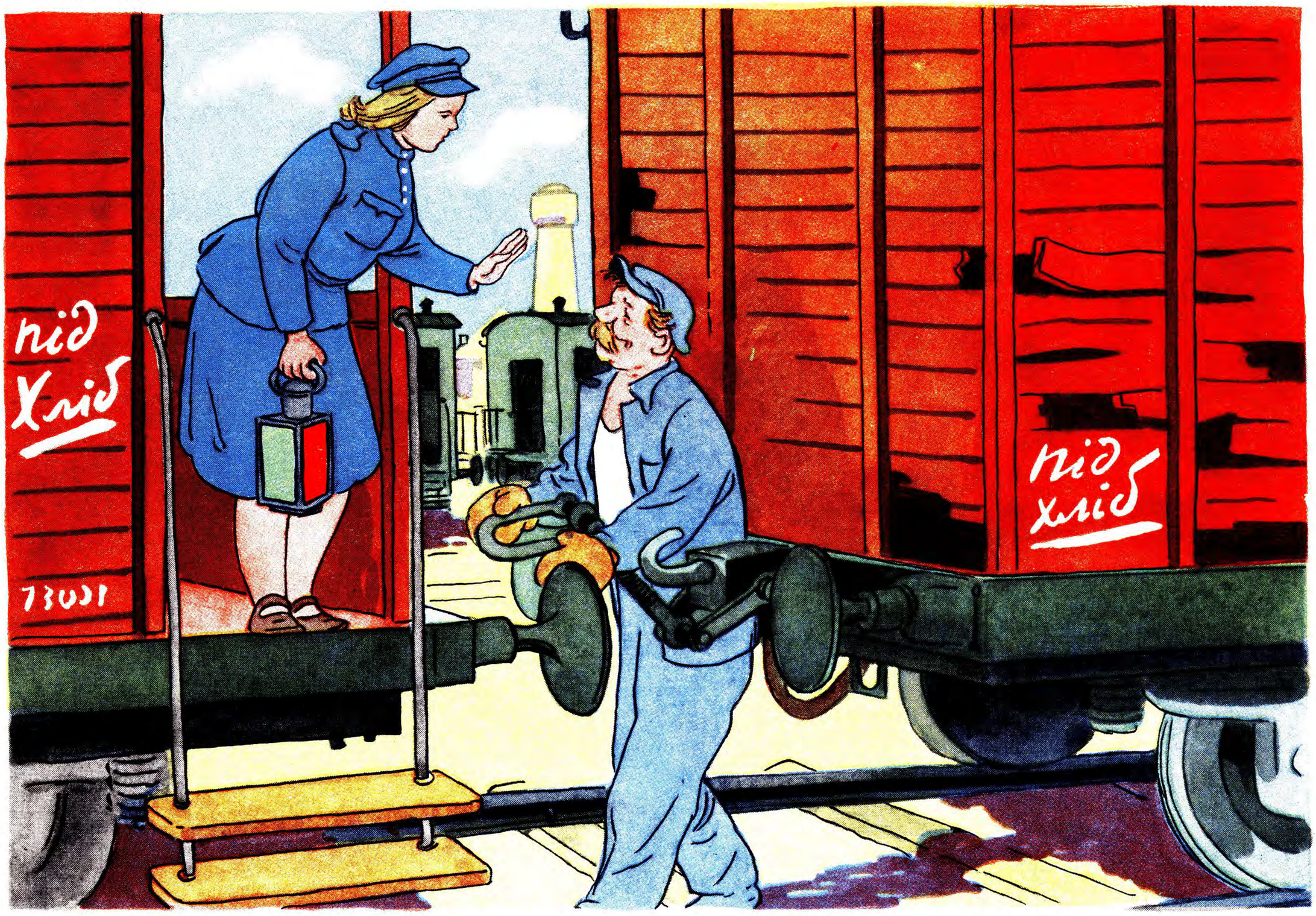

— Даремно під'їжджаєте, Іване Кіндратовичу! Краще не чіпляйтесь!

Лист керуючому
Києво-Святошинським райпромкомбінатом
т. БОНДАРЮ К. І.

Моє поважання, Касьяне Івановичу! Здоровенькі були!

Дуже мене цікавить, чим там закінчилась історія з Я. О. Маном, історія, в якій ви відіграли дуже велику, дуже незавидну, дуже непристойну й дуже обурливу роль.

Коротко про цю історію. Я. О. Ман — старий член партії, старий виробничник і старий чоловік. За бездоганну багаторічну роботу на виробництві неодноразово преміювався. Нагороджений почесною грамотою Міністерства місцевої промисловості УРСР. Останні роки працював бракером на підпорядкованому вам підприємстві «Металоліт».

Наприкінці минулого року Я. О. Ман потрапив у тяжку немилість директора «Металоліту» Стендера. За що? За те, що перевів з першого сорту в другий 1200 відер і 1000 виварок. Бракер чесно виконав свій державний обов'язок. Потиснути б йому за це руку та подякувати щиро. Але де там! Обурений Стендер наказав стерти з відер та виварок штамп ВТК й передати їх на реалізацію, як першосортну продукцію. Я. О. Ман запротестував проти такої комбінації Стендера, і це вкрай сказило бракороба. Він побіг до вас, шановний Касьяне Івановичу, і знайшов у вашій особі всіляку підтримку і втіху.

Коротко про вашу дуже велику, дуже незавидну, дуже непристойну й дуже обурливу роль у цій історії.

— Пора з стариком розпрощатися! — сказали ви, уважно вислухавши Стендера.

— Треба його вигнати! — аж підскочив від радості Стендер.

— Не вигнати, а розпрощатися! Розумієш? Розпрощатися по-хорошому, ладиком! — поправили ви не в міру гарячого металолітника. Як людина тонкого нюху, він одразу відчув, куди ви гнете, й спокійно пішов собі до своїх відер і виварок. А тим часом у вашій голові доварювався план розправи із зловредним бракером.

Відверто насолити людині за те, що вона бореться з браком,— діло дуже небезпечне. Одразу побачать, що ти за один, якого ти польоту птиця, й можуть утяти крильця. І тому ви не наважились іти напролом, а рушили в обхід. Ви преміювали Я. О. Мана місячною ставкою зарплати й з найкращими поздоровленнями послали у відпустку.

Іди, мовляв, старий причепо, відпочивай, а там побачиш!

Повернувся Я. О. Ман з відпустки й справді побачив таке, що очам своїм не повірив.

Я. О. Ман побачив ваш наказ про те, що він увільняється з поста бракера й призначається агентом по постачанню.

Розраховано тонко. Я. О. Ман агентом ніколи не був, роботи цієї не знає, отже навряд чи згодиться обійняти посаду постачальника, отже піде собі по-добру, по-здорову з виробництва. Який же з семидесятирічного старика агент!

Але старий виробничник не пішов, не здався. На його захист став обласний комітет профспілки, Київський облмісцевпром. Начальник облмісцевпрому т. Чуканов написав три накази (написав би вже раз та гаразд!) про поновлення Я. О. Мана на посаді бракера, а ви, кажуть, стоїте, як скеля, і теж не думаєте здаватись.

Так я й не знаю, чим закінчилась і чи взагалі закінчиться ця дика історія.

Напишіть, Касьяне Івановичу! Чекаю. Привіт вам і вашому дружку Стендерові від душі і серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Юрій ЗБАНАЦЬКИЙ

ЯК МИ ЛОВИЛИ СОМА

Наслухавшись про те, що за один сеанс спінінгом можна впіймати центнер добірної риби, я купив собі це немудре начиння. На річці я цілий день закидав у воду ту механізовану вудку, але нічого не впіймав, тільки даремно руки натрудив.

Так і померкла моя надія поїхати на одне озеро, де водилися соми, і впіймати там справжню рибину. З сумом розповідав я про це своєму приятелеві товаришу Швайці.

Святослав Капитонович Швайка аж руками сплеснув.

— Їдьмо зо мною!.. У мене немає, на жаль, цієї штуковини, тобто спінінга, а закидаю я аж на другий берег Дніпра.

Й ось — поїздом, потім машиною, далі трохи пішки — і ми в селі, у мого давнього приятеля. Поки снідали, по селу, мов хто по радіо повідомив, пішла серед дітей чутка:

— Оті — цибатий і що в окулярах — приїхали рибу шпилити.

Ідемо до озера, а за нами цілий виводок дітвори. З цікавістю дивляться на плечі Святослава Капитоновича, на яких погойдується бамбукове вудлище з великою котушкою.

Святослав Капитонович закидав і справді здорово. Сам високий, такий, як вудлище, руки довгі, пальці рухливі — і як розгойдається, як замахнеться, як засичить шворка — так і посеред озера.

Змотуємо її тоді котушкою по черзі — мені теж не хочеться сидіти без діла.

Закинули раз, другий, десятий... Нічогісінько. Я вже перестав і намотувати, сів на березі, дивлюсь, як Святослав Капитонович розгойдується перед кидьком.

Сонечко вже височенько підбилося.

— Пішли, кажу, аги на неї, на ту рибу! Вже їсти хочеться. Мов і не чує Капитонович, запускає й запускає спінінга. І вже, як я збирався сам рушати до села, — взяло. Та ще й як узяло! Мотає, мотає Швайка, а воно ні з місця.

— Зачепив, — кажу. — Пропав спінінг.

— Помовч, — каже Святослав Капитонович. — Бачиш — узяв. Сом!

І справді на гачок почепилося щось живе й велетенське. Капитонович тягне шворку, і воно підтягується. Попустить — потягло на дно.

— Точно, сом, — підтверджує Швайка. — Тут, я знаю, соми живуть — яма якраз. Ото зачепився і сидить у печері.

Святослав Капитонович скомандував:

— Негайно йди до голови колгоспу — хай дає коня або вола. Витягнемо.

Сонце вже стояло над головою, коли я підходив до села.

У конторі колгоспу засідало правління. Звертатись було з своєю справою незручно, і я присів позаду. Говорили про будівництво колгоспної електростанції. Сам я інженер-електрик, і це мене так захопило, що згодом забув я й про Швайку, й про сома.

Після засідання я згадав про нього.

— А, це ми враз, — сказав голова. — Як не кіньми, то автомашиною витягнемо вам...

— Автомашина ще з Києва не повернулась — повезла яблука, — сказав хтось із правлінців.

— Жаль, жаль, — забідкався голова. — Самі бачили, як сад уродив у нас цього року... Ну, нічого, витягнемо й кіньми.

Поки хтось бігав по коней, ми перейшли до хати голови колгоспу. Жінка подала обід. Голова запрошував:

— Поки витягнете сома, сідайте до коропів.

На столі стояла миска, а в ній смажені коропи, як поросята.

— Де це ви їх ловите? — поцікавився я з властивою рибалкам заздрістю.

— А в нашому ставку.

Не встигли ми до коропів доторкнутись, як посланець у хату.

— Немає вільних коней, — каже. — Перша бригада повезла помідори до міста, друга — коней і волів на хлібоздачу переключила, третя — на лущівку...

Поки ми ждали, доки коні звільняться, від коропів на столі лишилися тільки кісточки. Прилягли ми з головою трохи перепочити після обіду.

Прокинувся я від різкого стукоту в шибку. Надворі вже повечоріло. Я виглянув у вікно — біля двору стояла пара коней.

— З городньої бригади зняв, — доповів посланець. А за ним у хату зайшов, лаючись, дід — бригадир городньої бригади.

— Мені он цибулю возити треба, а він коней забрав.

Голова пояснив бригадирові в чому справа. Дід уже не заперечував, навіть зацікавився:

— А там соми є... Я й сам не раз націлювався...

Сонце вже зовсім зайшло, коли ми під'їхали до берега.

Святослав Капитонович, змучений і посинілий, мов укопаний сидів на березі й тремтячими руками тримав спінінга.

— Не зірвався? — ще здаля, щоб запобігти докорів, запитав я.

— Дер-р-жи-и-ться, — пробелькотів Швайка.

Через хвилину з новою силою почалося полювання на сома. Бригадир порадив узять його на пожежні багри — підтягти трохи сома баграми — тоді не зірветься. Бригадир ще з одним хлопцем виїхали на озеро човном, націлились баграми. Ми обережно поганяли коней, а Святослав Капитонович зайнявся гімнастикою — бігав по берегу.

Коні, не поспішаючи, тягли шворку, сом неохоче виходив з своєї печери. Бригадир розмахнувся багром, штрикнув ним у воду. За ним повторив те саме хлопець. Промахнулись. А сом поступово підіймався з дна. Розмахнулись баграми ще раз.

— Є! — закричав бригадир.

— Є-є! — повторив хлопець.

За хвилину з води показалась велетенська чорна голова, обліплена зеленим слизьким баговинням. Святослав Капитонович танцював від радості.

— Добра колода, дубова, — почувся голос бригадира. — Підвалина хіба ж така буде — не згниє.

Згодом до берега припровадили велетенську дубову колоду. Видно довгі роки мокла вона у воді.

Голова колгоспу, потиснувши руку Швайці, розсміявся:

— Ну, спасибі вам! Коли б ви знали, як нам ліс потрібний... Ви б може ще з тиждень у нас порибалили? Лісоматеріалу б нам на електростанцію навудили...

Святослав Капитонович безсило опустився на мокру слизьку колоду...

Ілюстрації О. КОЗЮРЕНКА

НЕ КРИВДІТЬ ВЕЛИКИХ!

Не мав клопоту молодий киянин, та купив собі тіснуваті черевики, бо більших не знайшов у крамницях. Приніс їх додому, півгодини взувався, потом умивався, ледве натяг на ноги, пройшовся по кімнаті та й сів—зажурився, на дубовий стіл схилився.

— Доки я буду каратись? — запитав він свою молоду дружину.— Ти тільки подумай,— весь вільний час витрачаю на розшуки одягу і взуття. Ходжу по магазинах, серджусь на продавців. «А причім тут ми? — відповідають вони.— Не треба було рости «позарозмірником». Сусідський хлопчик сьогодні пристав до мене на вулиці: «Дядю, дістань горобчика!» Не зна, халамидник, що мені легше дістати горобчика, ніж штани 52 розміру! Збирай мене, жіночко, в далеку дорогу: піду побалакаю з кравцями, шевцями та їхніми керівниками, розпитаю, за що вони кривдять рослих споживачів.

Спорядила його жінка в далеку дорогу і сказала на прощання:

— Та запитай ще, чоловіче, чому в продажу немає дитячого взуття з 31 до 36 розміру.

Попросила на прощання стара мати:

— Узнай, синку, чому для бабусь не шиють зручного взуття. Мені потрібні туфлі на низьких закаблуках, а в крамницях продаються туфлі на таких ходулях, що не всяка й молода на них устояти може!

А сестриця — учениця дев'ятого класу дала записочку:

— Передай її, братіку, міністрові торгівлі і міністрові легкої промисловості.

«На моє нещастя, на мою біду,— прочитав брат,— виросла я і не маленька і не худа. Серед моїх подруг немало дівчаток рослих і повних. І всі ми не можемо придбати собі шкільну шерстяну форму 46 і 48 розмірів. Кажуть, що пошиття одягу для учениць «крупних ростів» не передбачено. Хіба це справедливо? Ми не хочемо бути маленькими!»

— Правильно, сестричко, — сказав молодий киянин.— Рости велика на зло міністерствам легкої промисловості і торгівлі!

І пішов наш мандрівник правду-істину розшукувати, тісні черевики розтоптувати.

Винесло його ліфтом аж на десятий поверх Міністерства легкої промисловості УРСР. Заступник міністра т. Єсипенко зустрів скаржника ласкаво і втішив ще ласкавіше:

— Окремі порушення на окремих підприємствах можуть мати місце, але ці порушення не можуть привести до відсутності в торговій сітці потрібних розмірів.

— Вашими б устами мед пити, т. Єсипенко! — відповів на слово ласкаве ще ласкавіше молодий киянин. — Прогулялись би ви по київських магазинах і крамницях, то побачили б, що там висять і лежать на полицях тільки вироби розміру і попиту малого. А одягу більших розмірів та ростів і повісити не дають — з руками виривають!

— Ох, нічого не можемо зробити,— сказав скаржникові головний інженер Головшвейпрому т. Новик.— Ми — виконавці. Наші фабрики виконують попередні замовлення торгуючих організацій. Що замовлять — те й шиємо.

Ознайомився молодий киянин з попередніми замовленнями. І виявилось, що торгуючі організації склали попередні замовлення, попередньо не подумавши: сім раз відрізали і ні разу не відміряли!

Якщо вірити заявкам Укртекстильторгу і Київпромторгу, то виходить, що в різних районах Києва живуть люди дуже неоднакові: в Ленінському районі — крупні чоловіки і дрібні жінки, а на Подолі — навпаки. У Печерському ж районі люди переважно низенькі...

І напишуть же отаку єресь плановики безтурботні!

— А чи не можна збільшити пошиття одягу і взуття великих розмірів за рахунок малих? — запитав наш шукач правди-істини у директора Київської фабрики дитячого одягу т. Глазмана.

— Ні, — зітхнув директор. — Бо полетить вся наша економія, підскочить собівартість, і фабрика не одержить премії.

Тов. Глазман спокійно пояснив, що відпускні ціни встановлено тільки на розміри, незалежно від ростів. А матеріалу на вироби більших ростів (за ті ж гроші!) іде більше. Виходить, що фабрикам вигідніше шити костюми на низьких і огрядних людей, ніж на високих.

І зрозумів молодий киянин, чому Смілянська швейна фабрика відвантажила на базу Легзбуту 500 чоловічих полотняних костюмів і всі... 2 росту. Зрозумів, що це пахне не економією, а безсоромною махінацією!

Отак прогулявшись по столиці, наш мандрівник, наділений від природи високим ростом і великими ногами, повернувся додому. На обличчі його — задоволення, в душі цвітуть рожі і співають солов'ї: хоч мало відради принесла йому мандрівка, зате тісні черевики розтоптав так, що аж пальці видно!

Подивилася на нього дружина і, колихаючи свого маленького сина, заспівала колискову:

Ой люлечки, моє пташенятко!
Рости, синку, не таким, як татко,
Бо нелегко на нашого татка
Підшукати в місті штанинятка.

Май ніженьки невеличкі,
Щоб налізли черевички,
Бо легпромівські стандарти —
Це тобі не жарти!

Розчулений молодий киянин повернувся в бік Міністерства легкої промисловості УРСР, потім в бік Міністерства торгівлі УРСР і заспівав:

Міністерські дяді милі!
Ви ж у змозі, ви ж у силі
Так зробити ближчим часом,
Щоб були в нас (ще й з запасом)
І костюми й черевики,
Щоб не скаржились великі!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

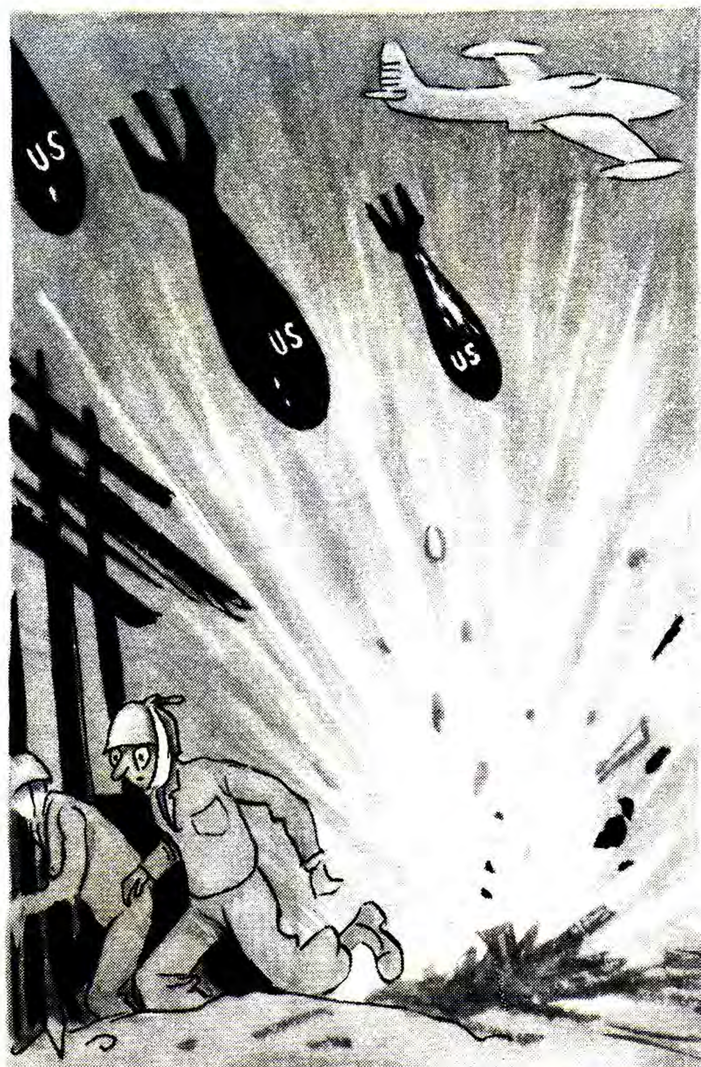

Американські літаки бомбардували табір американських військовополонених у Північній Кореї.

— А ми думали, що президент про нас зовсім забув!

В. БРУДЗІНСЬКИЙ

НАУКА

Дійові особи:

Сержант Джон Кока Кола.

Унтерштурмфюрер Ганс Піпермент з есесівського табору.

Дія відбувається в Західній Німеччині.

(Класна кімната, стіл, фотель, глобус, на стінах схеми. Джон Кока Кола, високий, з кінським обличчям, тип ковбоя-пенсіонера, сидить у фотелі і, задерши ноги на стіл, уважно розглядає свої черевики. Перед ним стоїть Ганс Піпермент).

ГАНС ПІПЕРМЕНТ: — Хайль!.. пробачте, хелло!

ДЖОН КОКА КОЛА: — Хелло!

Г. П.: — Унтерштурмфюрер Піпермент готовий виконувати ваші накази. Вже пробила наша година?

Д. К. К.: — П'ята.

Г. П.: — Я маю на оці нашу годину, час Піперментів.

Д. К. К.: — До певної міри так. Зараз для вас почнеться лекція про демократію. З вовків станете лагідними овечками.

Г. П.: — Щоб ви нас стригли?

Д. К. К.: — Щоб ви могли ввійти в сім'ю справжніх демократій, нарівні з нами, з Британською імперією, державами Південної Америки, Південно-Африканським Союзом, Грецією, Голландією та іншими. *(Нудним тоном).* — Перед тим, як почати лекцію, я повинен знати, кого я вчитиму. Як ваше прізвище?

Г. П.: — Піпермент Ганс, із заслуженої в третій імперії родини Піперментів, стопроцентний арійський Піпермент.

Д. К. К.: — Нам досить і тридцятипроцентного. Що ви робили під час війни?

Г. П.: — Дивне питання. Бився за фюрера.

Д. К. К.: — Розкажіть мені щось про ті бої.

Г. П.: — Що ж тут розповідати. Вдерлися ми в Польщу. Біженців закидали бомбами, спалили чимало сіл і міст, розстрілювали з кулеметів жінок і дітей. Одним словом, робили точнісінько те, що в Кореї робите ви, тільки в ширших масштабах.

Д. К. К.: — Людям і стріхи над головами не залишили?

Г. П.: — Точно. Всі старі закурені халупи знищили, щоб на їхньому місці збудувати нові гігієнічні будинки. Але невдячне бидло не могло оцінити наших турбот, і ми тих поляків одразу ж виселили за Віслу.

Д. К. К.: — Ага, так ви перемістили населення. А далі що з ним робили?

Г. П.: — Тримали їх у таборах трохи більших, ніж ваші табори для переміщених,— так, як греки комуністів.

Д. К. К.: — Розумію. А потім?

Г. П.: — Потім ми були у Варшаві.

Д. К. К.: — А там як було?

Г. П.: — Нецікаво. Голод, як в Індії, партизанська війна, як в Індокитаї. За час моєї служби був один тільки яскравий момент. Пригадую — посадили нас на коней...

Д. К. К. *(жваво):* — На коней?

Г. П.: — Так, і наказали оточити одне невеличке місто, в якому саме відбувалася облава. Мешканцям було заборонено залишати місто. Але вони тікали майже всі. Ми топтали їх кіньми й стріляли в них. Це був своєрідний спорт.

Д. К. К. *(жваво):* — Спорт? Ну і?..

Г. П.: — Повз мене намагалася пробитися мабуть із сотня людей. Їх смішні чорні силуети скидалися вночі на зайців. Багатьох з них задавили.

Д. К. К.: — Скільки?

Г. П.: — А я знаю? Може кожного третього?..

Д. К. К. *(байдуже):*—Кожного третього? Ет, поганий з вас спортсмен! А далі що?

Г. П.: — Далі? Мене перевели до Словаччини, де саме вибухнуло повстання. Билися з партизанами — як французи з в'єтнамцями і...

Д. К. К.: — А як жило населення в тих краях?

Г. П.: — Населення? Вмирало. Вибухали епідемії, менші, правда, ніж в англійських колоніях. А живі працювали на нас, як, приміром, індуси на англійців, індокитайці на Голландію, а всі разом на міжнародні трести. Що ще можна сказати про те населення? Я близько з ними не знайомився. Ми не дозволяли їм заходити до наших ресторанів, вагонів, театрів і казино. Поводилися з ними, ну як би це вам сказати — так, як ви з неграми у Сполучених Штатах.

Д. К. К.: — Можете йти.

Г. П.: — Не розумію.

Д. К. К.: — Можете йти. *(Кричить).* Хелло, Джім! Хелло, Джім! *(У двері заглядає голова в касці американського поліцая).* Якого ти чорта надсилаєш мені в науку людину, яка ніякої науки не потребує?

Переклад з польської.

Статс-секретар міністерства внутрішніх справ Австрії Граф за наказом австрійського канцлера Фігля провів нещодавно таємну нараду, на якій обговорювалось питання про відродження австрійських збройних сил.

Мал. С. САМУМА

Фіглярство канцлера Фігля.

АМЕРИКАНСЬКИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

Кореспондент англійської газети «Дейлі Міррор» повідомляє: «Мій приятель показав мені листа, який починається так: «Мій коханий татусю!», а закінчується словами: «Твій люблячий синочок Меджі». Цього листа,— сказав мій приятель,— я одержав від собаки».

І справді, листа надіслано з собачого пансіону в Палм-Спрінгс (Каліфорнія). Гладіс Дієс, господарка пансіону, слідкує, щоб собаки регулярно... писали додому.

Бульдог Меджі пише в своєму листі:

«Татусю, тут дуже хороший пансіон. Усі пси походять з найкращих родин. Ми маємо тут достатню кількість покоїв, широкі дивани, сонячну терасу, великий парк. Я ношу красивий галстук, полюю на польових мишей та білок, регулярно купаюся в морі. Наші вихователі (а їх тут аж 15!) уважно слідкують, щоб ми не потопилися. Кілька днів тому міс Дієс організувала для нас чудову прогулянку, під час якої ми їли смачні біфштекси. Є в нас тут і салон краси, в якому працюють троє кваліфікованих майстрів. Вони купають нас, обрізують пазурі тощо. Вчора я хотів відвідати салон, але мене не пустили туди без попереднього запису. З нами живе кінозірка — собака Шахеразада, яка обіцяла й мені ангажемент у свого директора. Це було б чудово. Правда?»

Так описала «собачий рай» у Каліфорнії «Дейлі Міррор».

А ось як описує «американський рай» для людей газета «Ньюс Кронікл»:

«За 12 миль од Пойнтса (штат Арізона), у робітничому селищі виявлено 100 родин, яким загрожує голодна смерть.

Діти й дорослі валяються на мокрих глиняних підлогах. Протягом 10 днів ніхто з них не мав у роті макового зернятка. Всі вони настільки знесилені, що не можуть навіть поворухнутись.

Найкращі будинки в цьому селищі — це якісь жалюгідні собачі будки, криті гіллям або лантухами. Печей немає, та вони й непотрібні, бо немає чого варити. У селищі немає навіть води, придатної для пиття».

Ці два факти досить яскраво показують, що собою являє «американський спосіб життя».

АМЕРИКАНСЬКА ДРЕСИРОВКА

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

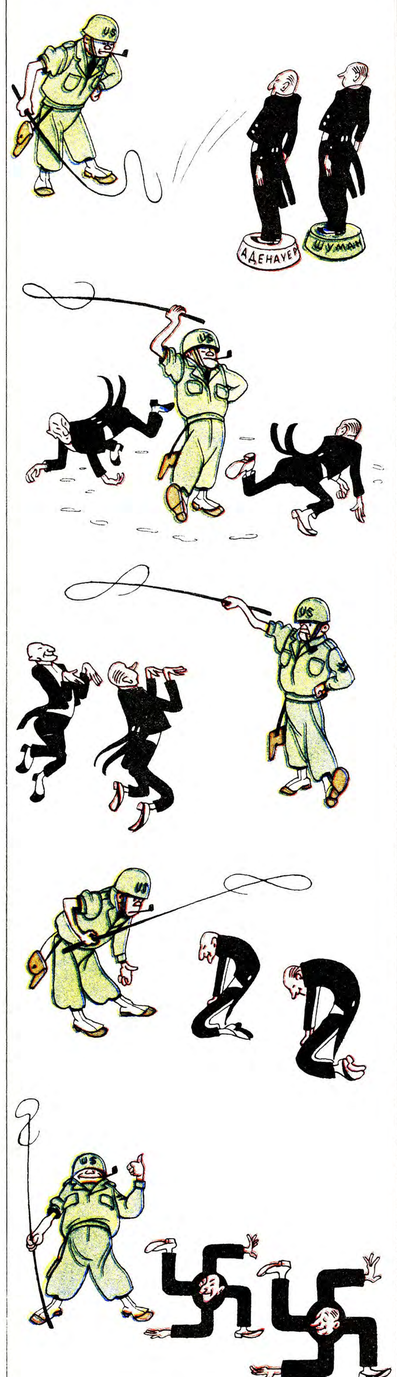

М. ЕДЕЛЬ

Лист

Дорога Маріє Григорівно!

Ми з тобою разом училися, й ти завжди вміла розплутувати найзаплутаніші справи нашого студентського життя. Тепер ти інструктор обкому, а я директор заводу. І справа, з якою я до тебе звертаюся, — не студентська. Але я сподіваюся, що, як старий друг, ти допоможеш мені своєю порадою...

На вулиці сльота, на душі — те саме. На календарі 26 число; з одного боку план притискає, з другого — промбанк, а головне — силове господарство підкачало. І в такий час до тебе приходить юнак з веселими очима і вимагає, щоб ти його відпустив з заводу. Зовсім відпустив... Увіходить весь святковий. Йому що? Кінчив зміну, одягнув свіжу сорочку — і в клуб, у бібліотеку, в більярдну, на шаховий турнір. Він же не директор, він тільки змінний інженер. А в мене у голові живі шахи бродять і більярдні кулі просто по душі котяться... Щоправда, хлопець він чудесний, готовий об'єкт для поезії. Розвинутий, роботящий, розумний... Входить він і так одверто й каже:

— У мене до вас, Кирило Петровичу, важлива справа.

Ну, а коли важлива справа, і в очі не дивиться, значить, збирається одружитись, і мова йтиме про квартиру. Я навіть знав, з ким він одружується. Була в мене на заводі така незвичайна, неземна, єдина. Гм! Звичайно, з його погляду. Ні, справді красуня: інженер-енергетик Оксана Федоренко. Очі — Чорне море, коси — дніпровський очерет у вересні, а голос... — ну просто святковий концерт за заявками радіослухачів. Он який голос! Перше місце у змаганні на заводі було завжди за нею. І перше місце на олімпіадах було завжди за заводською капелою, яку вона організувала, якою керувала. Розумієш тепер, який це був скарб для заводу.

— Слухаю, — кажу, — товаришу Горчаков.

— Я, — говорить, — Кирило Петровичу, хочу поїхати на будівництво... Прошу відпустити в Каховку. — І кладе мені на стіл заяву.

Директорові, звичайно, не личить кричати, тупотіти ногами і гупати кулаками по столу. Це він може досхочу робити тільки в думці, хай навіть у нього на душі ураган, буря, футбольний матч на 110 тисяч болільників... Ну, що ти йому скажеш?! Ось ти — інструктор обкому, от скажи мені...

Я, звичайно, спокійно, навіть з посмішкою кажу йому, не дивлячись на погоду. А як же! Він же не винен, що на вулиці мряка, а в мене повітродувки заїдають. У нього ж трансформатори й мотори в порядку...

— А ви знаєте, що ваша заява вже двадцять восьма? Ось вони всі двадцять вісім заяв... Але я не збираюся закривати заводу, і через те нікого нікуди відпустити не можу. Не можу!

— Я, — каже, — Кирило Петровичу, маю деяке право, може, навіть переважне...

— Яке таке переважне право? — питаю...

— Я двічі був поранений у Каховці — вперше на початку війни, під час оборони, і вдруге під час наступу. Так невже я не маю права будувати гідростанцію там, де пролив свою кров за Батьківщину?..

Ти розумієш?! Я підвівся й стою, як ідол. Мовчу. А що ти йому скажеш? Має він право?... І враз у мене з душі зникли кулі, і погода наче прояснилася.

— Маєш, — кажу, — право. Їдь, товаришу Горчаков! Тим більше, що і я в тих місцях воював. Бажаю щастя!

Пішов він... Тільки я встиг переговорити з керуючим банком, як відчиняються двері і входить вона. Тобто Оксана Федоренко. Нічого Оксана не говорить, а кладе мені на стіл заяву. Двадцять дев'яту, на ту ж тему і в той же район. Прочитав я її заяву і делікатно питаю:

— А як же, Оксано, капела?

— Капелу, — каже, — я і в Каховці організую не гіршу за нашу.

Тоді я ще делікатніше:

— А ви, Оксано, з одним молодим інженером погодили це питання? Чи не буде він заперечувати?

— Ні. Поки що він нічого не знає, — каже Оксана. І подивилася на мене всією красою Чорного моря. — Я гадаю, що він зрозуміє мене і згодом, можливо, теж приїде. Я мушу туди поїхати, мушу...

— Чому мушу?

— Невже ви, Кирило Петровичу, забули? Я ж розповідала вам... Мій батько, артилерійський підполковник, командир протитанкового полку... загинув під Каховкою. Я гадаю, що маю право будувати там, де загинув мій батько, де він віддав життя за Батьківщину!

Повіриш, я тут же випив повну склянку води. І, добре не подумавши (і з директорами це іноді трапляється), кажу:

— Не можу відпустити... Я щойно відпустив з вашого цеху в Каховку інженера Горчакова.

Подивилася вона на мене, а в очах — море перед бурею. Я, дорога Маріє, син рибалки, я знаю, яке воно буває перед бурею. Ніби спокійне, а вже темніє і вже шумить інакше.

— Дивно, — сказала Оксана. — До речі, я не можу забути вашої розповіді на комсомольсько-молодіжному вечорі... Пам'ятаєте, минулого року ви розповідали, як разом з іншими комсомольцями в 1929 році з скандалом добилися, щоб вас послали на будівництво Сталінградського тракторного заводу. А нам відмовляєте?

Сказала, повернулася й вийшла!

Проходить день, другий... а я ніяк не можу забути ні її очей, ні її слів... На третій прийшли вони разом.

Він каже:

— Нехай товаришка Федоренко їде, вона має більше прав.

Вона каже:

— Нехай товариш Горчаков їде, у нього всі права.

А яке моє становище? Я ж знаю, що вони хочуть їхати разом, що вони кохають одне одного. А відпустити їх обох я все ж не можу. До того ж у мене лежать ще 27 заяв. А це ж все золоті руки, це найкращі мої працівники. Ну, ось ти, Маріє Григорівно, партійний працівник, інженер людських душ. Скажи, що я повинен був зробити?! Як би ти поступила на моєму місці. Напиши. Чекаю.

Твій К. І.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Сідайте! Я вас слухаю!

ЩО ТАКЕ БРИТАНСЬКА ХОЛОДНОКРОВНІСТЬ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

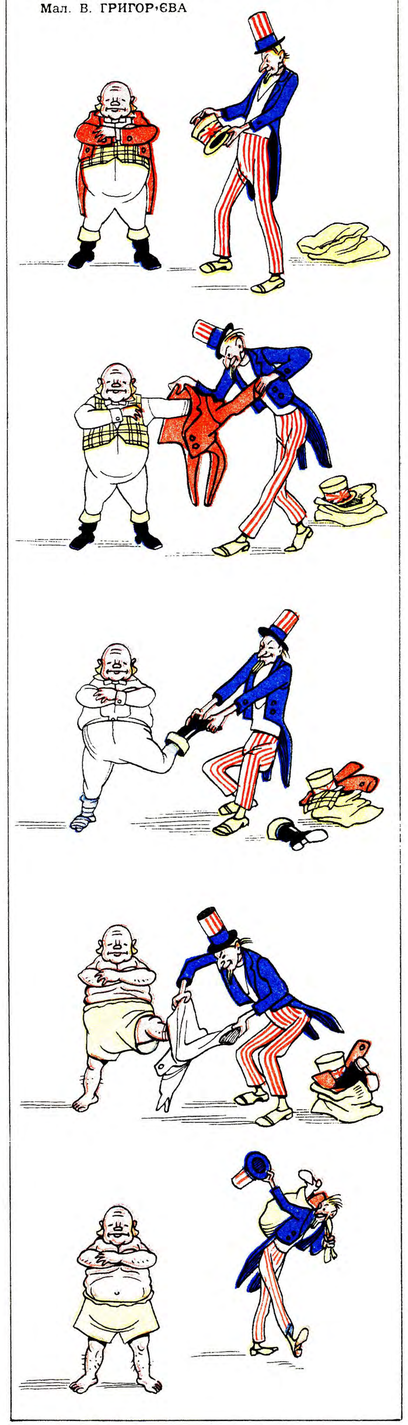

Мал. О. ПОДОЛЯКА (м. Тульчин)

Папа римський: — Господи милосердний, змилуйся над нами — пошли на землю нову війну!

Степан ОЛІЙНИК

НЕ ГОВОРИ, ЩО ТИ ПОЕТ

Коли коханій до альбому
(Чи можна вигадать щось гірш?)
Ти, подолавши сон і втому,
Нарешті вимучиш свій вірш,
Коли, зрадівши віршу тому,
На шляпу ти зміняв кашкет,—
Ніде, ніколи і нікому
Не говори, що ти поет.

Коли, радіючи з удачі,
Ти невідривно день при дні
Почнеш у пориві гарячім
Пекти загальники-пісні,
Коли нарешті випадково
«Продвинеш» їх в одну з газет,—
Ніде, ніколи і нікому
Не говори, що ти поет.

Якщо ти бачив лиш на блюді
Колгоспний хліб і виноград,
І весь твій шлях «в життя і в люди» —
У шість редакцій і назад —
«Штовхати вірш!»... Коли ти в цьому
Вбачаєш успіхів секрет,—
Ніде, ніколи і нікому
Не говори, що ти поет.

Коли ти взяв «замовлень» масу
І друзям кидаєш: «Спішу!
Бо вже й читать не маю часу,
А цілі дні пишу й пишу!»,
Коли ти втнув замовцю свому
Чи то сонет, чи то куплет,—
Ніде, ніколи і нікому
Не говори, що ти поет.

Коли ділком гоноровитим
Ти гонорар узять прийшов
З одної каси із «маститим»
І там гукнув йому «Здоров!»
І навіть вислідив потому,
Щоб затягти його в буфет,—
Ніде, ніколи і нікому
Не говори, що ти поет.

Коли ти все пронюхав нишком,
В Літфонді блудячи, як тінь,
Щоб проштовхатись за Малишком
В Будинок творчості в Ірпінь,
Коли ти, навіть, з ним, з відомим,
Йшов рибку вудить в очерет,—
Ніде, ніколи і нікому
Не говори, що ти поет.

Коли ж забудеш славу й гроші
В труді, як кожен патріот,
Й тебе за вірші за хороші
Назве поетом наш народ,
Який прямує величаво
З піснями радості вперед,—
Лише тоді здобудеш право
Сказати гордо: я поет!

Перечниця

НЕВМИРУЩА ЩУКА

ЯК СТАЛО відомо, та сама Щука, про яку колись розповідав дідусь Крилов, знову виринула на поверхню. Виринула вона цього разу в образі завідуючого Яготинським мисливським заповідником (Полтавщина) т. Соловйова.

Від т. Соловйова не стало життя коропам та окуням у ставках яготинського рибного господарства Київського міжобласного рибтресту. Браконьєра кілька разів ловили на гарячому. Нарешті передали справу до Яготинської прокуратури.

У байці розповідається, як за порадою Лисиці-прокурора Щуку кинули у річку. Яготинський прокурор т. Бут нікому не радив кинути у ставок винуватця (принаймні у прямому розумінні слова). Він не тільки відмовився притягти браконьєра до відповідальності, а й порадив йому подати до суду «за образу».

Отак утопили щуку!

КУДИ Ж ЗНИК ТАТО ВОЛОВИК?!

ІВАН Павлович Воловик зразу ж після того, як у його дружини Ярини Воловик народилася донька, почав гратися у піжмурки. У 1940 році він виїхав з с. Покровського, Нікопольського району, Дніпропетровської області, до Кам'янця-Подільського і не те що грошей, а навіть адреси своєї не залишив. Тепер він переховується від сплати грошей на утримання доньки у с. Скалів, Ново-Архангельського району, Кіровоградської області.

Грає у піжмурки також і дехто з Ново-Архангельського нарсуду, бо скільки Ярина Воловик та її донька не просили допомогти їм одержати за 11 років гроші з велелюбного татка,— суд, як і татко, ні кує, ні меле і не відповідає навіть.

НАДІЙШОВ, НЕ НАДХОДЯЧИ...

ДРОГОБИЦЬКА обласна контора «Заготскот» одержала від Нижньо-Устрицького відділення держбанку такого листа:

«Повідомляємо, що виставлений вами на інкасо наказ Держарбітра про примусове стягнення з Н.-Устрицького райпромкомбінату 4538 крб. 25 коп. знаходиться в картотеці № 2, поскільки райпромкомбінат не платоспроможний».

Нема грошей. Попросила контора хоч наказ держарбітра повернути. Але замість наказу одержала нового листа.

«Повідомляємо, що наказ Держарбітра про примусове стягнення з Н.-Устрицького райпромкомбінату 4538 крб. 25 коп. у відділення держбанку не надходив і в картотеці № 2 райпромкомбінату не числиться».

Обидва листи підписали: керуючий відділенням держбанку т. Шипотько і головбух т. Неймак.

Як видно, тт. Шипотько і Неймак працюють, не покладаючи рук. Біда тільки, що у них рука, яка числиться правою, не знає, що робить рука, яка числиться лівою.

АВТОДОЇННЯ

РІВНО опівдні з Компаніївки, районного центра на Кіровоградщині, виїжджає «Побєда» голови райвиконкому. І майже водночас з воріт Компаніївської МТС вирушає машина пересувної майстерні МТС.

Здіймаючи куряву, мчать вони полем кілометрів з п'ять. На пасовиську зупиняються. З «Побєди» виходить доярка і слідом за нею — дружина голови райвиконкому т. Горобця, а з ремонтної летучки з дійницею в руці вилітає дружина директора Компаніївської МТС т. Сторчоуса.

Подоївши своїх корівок, жінки знов сідають в автомашини і рушають додому.

Оце і є автодоїння — по-компаніївському.

Незвичайні пригоди

ПРОВАЛИВСЯ З ТРІСКОМ на роботі В. А. Дзяд, колишній голова колгоспу «Червоне село» (Тульчинського району на Вінниччині). Потерпілому подано швидку допомогу сердобольними керівниками району: його відправлено на обласні курси голів колгоспів.

ПОПАДАЛИ ВІД СМІХУ кури, довідавшись, що правління колгоспу с. Брицьке (Липовецького району, Вінницької області) вирішило передати сільський клуб під курник.

РОЗТРАТИВ понад 10 тис. крб. директор магазину № 37 Лапін (Макіївський металургійний завод ім. Кірова). Утікши від суду з допомогою бухгалтера відділу робітничого постачання гр. Цвас, Лапін готується тепер до розтрат у магазині № 47 тресту «Куйбишеввугілля» (Сталінська область).

ОКО ЗА ОКО. Несподіваною перевіркою, проведеною ревізором Першотравневої райспоживспілки (Сталінська обл.) т. Півнем, у продавщиці магазину К. А. Беш — сестри голови райспоживспілки — виявлена велика грошова розтрата. По матеріалах ревізії вжито негайних заходів: ревізора т. Півня з роботи знято!

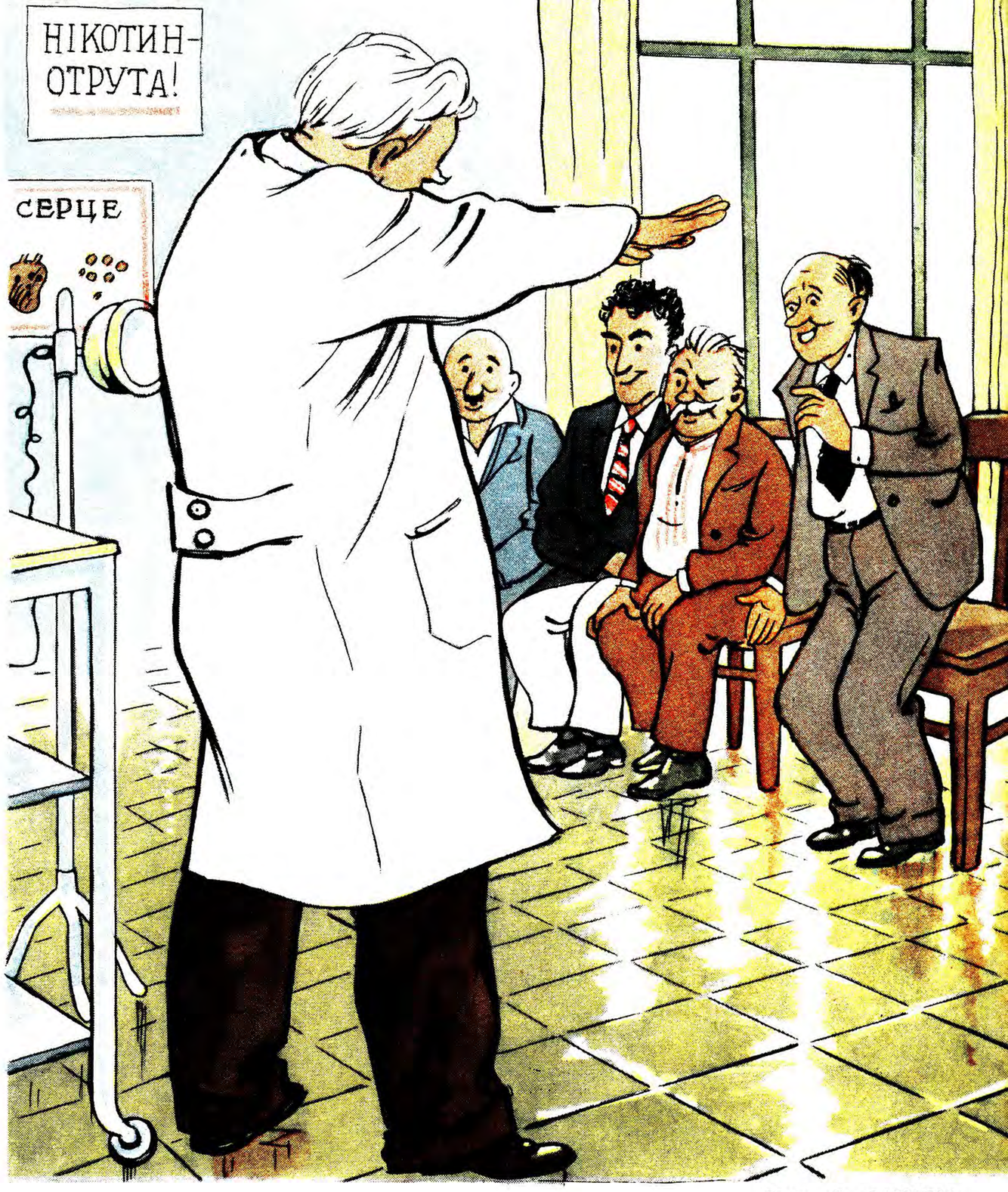

Мал. С. САМУМА

КОЛИ ГІПНОЗ БЕЗСИЛИЙ

— Професоре, ми не заснемо, доки ви не скажете, як закінчився сьогоднішній футбольний матч!

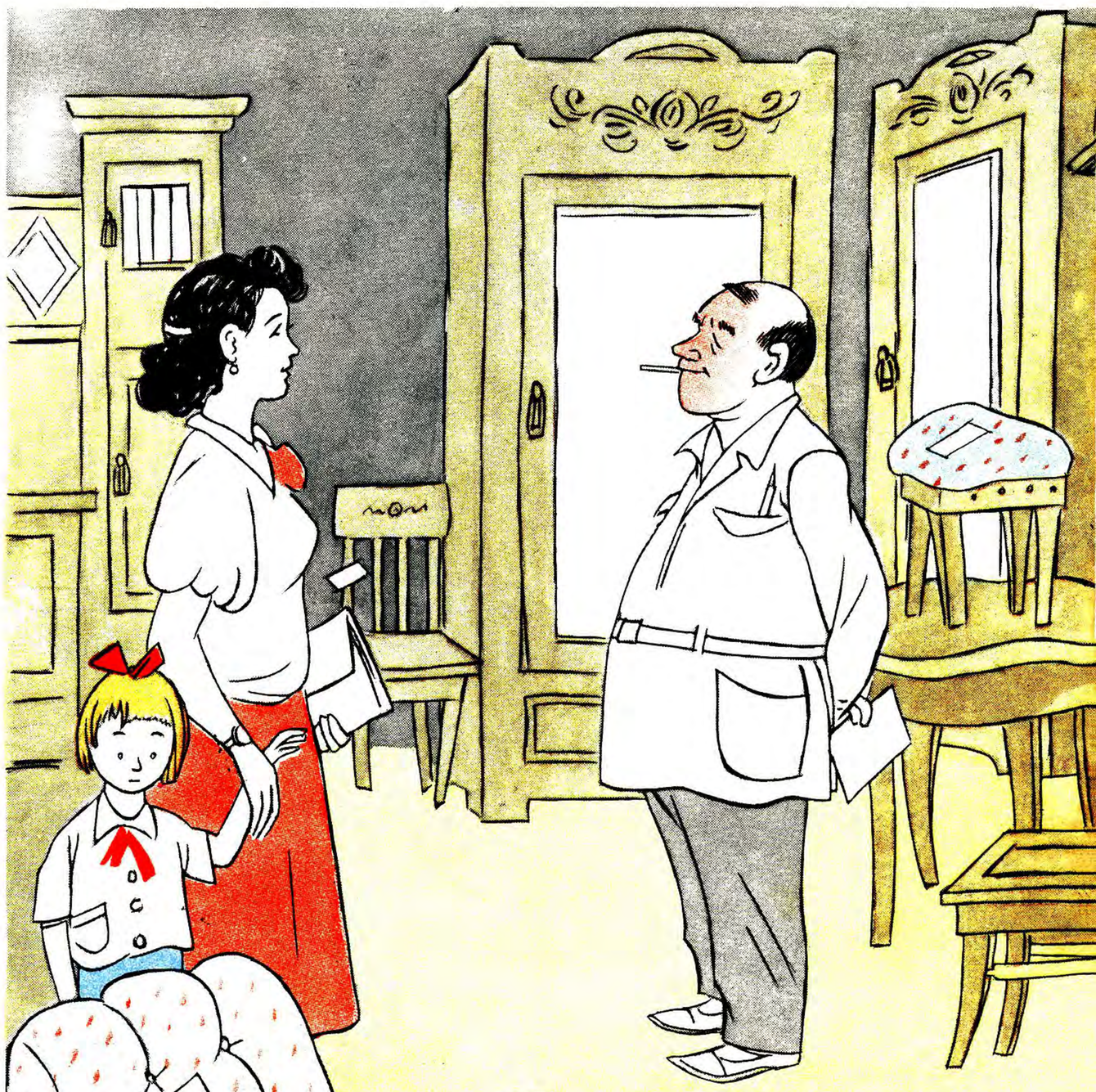

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— А дешевші меблі у вас є?
— Та куди вже дешевше? І про ці покупці говорять, що вони нічого не варті.

Пошта Перця

ДИВНЕ ПЕРЕТВОРЕННЯ

Заступник голови виконкому Херсонської обласної Ради т. Логвинов і начальник облуправління сільського господарства т. Сукач перетворили управління сільськогосподарської пропаганди на щось дивне.

По-перше, приміщення для управління виділили незвичайне. Воно водночас і робочий кабінет, і клуб, і зал засідань, і бібліотека, і... майстерня по ремонту столів і стільців. По-друге, підготовлені до друку листівки та плакати про досвід передовиків колгоспного села лежать у шухлядах. Про їх видання ніхто не дбає. По-третє, спеціалісти, які працюють в управлінні, не можуть виїхати в колгоспи. Ні транспорту, ні грошей на відрядження немає.

Як бачиш, Перче, все в управлінні — дивне.

Але найбільш дивне те, що керівники області миряться з цим дивним перетворенням.

Агрономи РІЗНИК, САВЕЛЬЄВ,
зоотехнік ЮРЧЕНКО.

ДОДАТОК ДО ТРУБКИ

Вчили мене, Перче, на ветеринарного фельдшера, а вивчили на безплатний додаток до телефонної трубки. І сталося це так. По закінченні ветеринарного технікуму мене не послали працювати в колгосп, а призначили... технічним секретарем групи сільськогосподарської пропаганди при Кіровоградському райвідділі сільського господарства.

Цокаю я тепер на машинці, приймаю й передаю телефонограми та марно оббиваю поріг кабінету заврайвідділу т. Ткаченка, щоб відпустив мене, нарешті, в колгосп.

— Буде, — каже т. Ткаченко, — підходяща людина — відпустимо.

«Підходящі люди» з дипломами йти в техсекретарі до т. Ткаченка не хочуть. Людей з атестатом зрілості — т. Ткаченко не хоче. А я декваліфікуюся. Єдина надія, Перче, на тебе. Якщо ти попросиш т. Ткаченка мене відпустити — він одпустить. Тобі він не відмовить.

О. ВІТУС,
ветфельдшер.

НА СЛОВАХ, ЯК НА ЦИМБАЛАХ

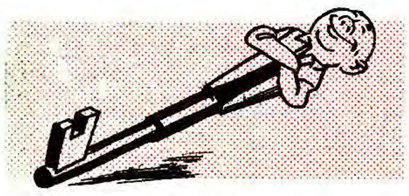

Був у нашому колгоспі магазин. Влітку минулого року його з невідомих причин закрили. Цілий рік ми мусили махати на батьківських за сірниками і цигарками по 10 кілометрів до найближчої крамниці.

А оце недавно голова Оріхівської райспоживспілки (Запорізька область) т. Хелемендик відкрив наш магазин і відповідного рапорта направив в «Укоопспілку».

З «Укоопспілки» прийшов, навіть, лист до нашого колгоспу:

«Просимо повідомити, чи задовільно обслуговує колгоспників крамниця».

Повідомляємо: голова в рапорті помилився. Він забув додати, що магазин відкрито на папері. Папір, як відомо, все терпить. Але наш терпець уже давно увірвався!

ГРУПА КОЛГОСПНИКІВ.

Колгосп ім. Орджонікідзе
Юрківської сільради.

У ЦЕНТРІ РАЙЦЕНТРА

Любий Перче, що у кого болить, той про те й кричить. От і ми кричимо про наболіле: про волейбол, баскетбол та футбол. Кричимо, бо виконком райради не дає нам займатися цими видами спорту. Правда, виконком уже тричі відводив нам місце для спортмайданчика, і, навіть, у самому центрі райцентра. Але, як кажуть, давав, та з рук не пускав. Вчетверте таки дав і несподівано... передав його адміністрації дитсадка. Ми до секретаря райкому партії т. Шличка, а той тільки руками розвів. Справді, що може вдіяти секретар, коли його дружина завідує дитсадком?!

Тепер нам обіцяють дати новий спортмайданчик. Та як би й з ним не сталося, як з тим кожухом: «Ми з тобою йшли? Йшли! Кожух знайшли? Знайшли!.. А де ж він?».

ГРУПА МОЛОДІ.

м. Товсте,
Тернопільської області.

ХТОСЬ ОПЕЧЕТЬСЯ...

Є на Костянтинівському заводі ім. Фрунзе чудовий склад. Капітальна споруда! Підлога — цементна, стіни — як скеля. Зберігається в ньому випалений доломіт для мартенівських печей. Тільки однієї дрібнички бракує в нашому чудовому складі: даху. В результаті, від снігу і дощу, 200 тонн випаленого доломіту перетворилися на непотріб. Але від цього керівникам заводу не холодно й не жарко.

Невже, Перче, так ніхто й не опечеться на зіпсованому доломіті?

А. КРИЦЕВИЙ.

Сталінська область.

ЗАГАДКОВА КАРТИНКА

Вгадай, Перче, що це намальовано. Чесне піонерське, ніколи не вгадаєш! Так-от, знай: це та сама спина, якою голова Яворівського райвиконкому т. Осадчий повернувся до нашого Будинку піонерів. Повернувся, та й не дише, ручками, ніжками не колише і навіть пальцями не поворухне, щоб повернути Будинкові піонерів його приміщення. Це приміщення 5 місяців тому зайняв («всього на 2 тижні!») нарсуд. Щоб можна було звільнити Будинок піонерів, райвиконком повинен вжити заходів для закінчення ремонту власного приміщення нарсуду. Та це не робиться, і Будинок піонерів залишається без... будинку!

Чи правда, Перче, спина, яку ми тут намалювали, зовсім не до лиця т. Осадчому?

ПІОНЕРИ.

Львівська область.

Микола ГІРНИК

КОСАРІ

Наче струни від удару,
Дзвонять стебла на зорі,
Краєм поля, понад яром
Гонять ручку косарі.

Рівно, злагоджено, збито
Золотий ляга покіс,
А старі діди сердито
Щось бурчать собі під ніс.

Все про техніку з музею —
Коси, вила та граблі,
Що, мовляв, тепер із нею
Не прожити на землі:

— Не коси, а лиш обкошуй,
Не греби, а — підгрібай,
Бо несуть найважчу ношу
В полі трактор і комбайн.

— Подивись — таке зелене
Водить авто й трактори,
А воно ж молодше мене —
Щонайменш — разів у три.

— Інженерів дуже просим
За штурвал нас посадить.
Не комбайн — то хоч би косу
Самокосячу водить.

— І щоб в пісні — як годиться —
Звали: мотокосарі...

На обкошену пшеницю
Йдуть комбайни на зорі.

НЕ БУЛО Б ЩАСТЯ...

Кіровоградський інститут удосконалення вчителів випустив тиражем у 1500 примірників і розіслав школам області циркуляр: «Про єдиний орфографічний режим у школі».

«Введення орфографічного режиму, — сказано у тому циркулярі, — переслідує мету підняти культуру усної та письмової мови учнів».

Мабуть, циркуляр зіграв-таки свою корисну роль. Культура усної та письмової мови учнів одразу ж піднялася так високо, що вони виявили у самому циркулярі... 31 помилку.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 5 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «Комунгоспівська казка». Міністерство комунального господарства УРСР повідомило, що вжито заходів до усунення всіх недоліків, зазначених у фейлетоні. Наказом по міністерству будівлі екстрактного заводу передано головному енергетичному управлінню для заводу санітарно-прибиральних машин.

☆ ☆ ☆

Редакція звернулася до управління Ковельської залізниці з проханням розслідувати лист про неправильні дії агентів станції Клесово та просила повідомити про вжиті заходи. Але управління довго відмовчувалося.

Начальник залізниці т. Петров, встановивши після нагадування редакції, що відповідь ПЕРЦЮ затримав заступник начальника комерційної служби залізниці т. Платонов, видав спеціального наказа по залізниці, в якому оголосив т. Платонову сувору догану.

☆ ☆ ☆

Редакція одержала матеріали про антипедагогічні вчинки викладача фізкультури Червоноармійської школи (Ровенська область) Кокошка. При перевірці факти цілком підтвердилися. Кокошка знято з роботи і засуджено до 10 років тюремного ув'язнення.

МАЛЮНКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Мал. М. ЛАПТІЯ (Київ)

АнглосаксофООН

ВИХОВАННЯ ЛЮДОЖЕРІВ

Недавно в Голлівуді відбулася таємна інструктивна нарада керівників кінокомпаній. З доповіддю на нараді виступив один високопоставлений генерал американської армії. Як повідомляє газета «Дейлі Компас», генерал інструктував кіноділків, як засобами кіно прищепити американському народові думку про необхідність жорстокостей під час війни. Доповідач заявив, що американський народ з великою огидою ставиться до вбивств і що кіно повинно допомогти змінити таке ставлення.

Кінофільми Голлівуду досі виховували гангстерів. Тепер палії війни поклали на них ще одне завдання: виховувати людожерів.

КОНКУРЕНТ ПРЕМ'ЄРА

У лондонській газеті «Таймс» недавно з'явилася така об'ява:

«Американці! Чи не потрібен вам досвідчений метр-д'отель або англійський лакей? Офіцер британської армії (високий, стрункий, уміє водити машину) пропонує вам свої послуги. З пропозиціями звертатися на адресу: №У 1594, Таймс ЕС 4».

Містер «№У 1594» явно намагається відбити хліб у містера Еттлі. Хіба є в Англії більш досвідчений американський лакей, ніж англійський прем'єр і його колеги по уряду?

ЛЯКАНА ВОРОНА...

Це сталося в тридцяти двох кілометрах від Нью-Йорка. Франк Перкіно з рушницею сів на старого «Форда» і рушив болотистим берегом річки Гакенсак — постріляти ворон.

Ось як описав це полювання американський журнал «Тайм»:

«Щойно Франк вийшов з машини, він побачив ворону. Франк почав переслідувати свою жертву. Так пройшов він півмилі. Ворона сіла на дерев'яний сарай. Франк перебіг по дерев'яній кладці через струмок, націлився й вистрелив.

Від пострілу сарай злетів у повітря. Слідом за ним один за одним з страшенним гуркотом розсипались п'ять ближніх будинків. Небо вкрилося чорною хмарою, з якої виривалися снопи вогню. Смертельно переляканий Франк кинувся тікати. Позаду в нього вибухали якісь страшні фейєрверки.

Форсувавши болото, Франк, мов шалений, кинувся перепливати річку. На берег він видряпався босий, мокрий. Навколо зяяли порожніми вікнами будинки. В паніці метушилися місцеві жителі. До місця вибуху поспішали пожежні команди Спаркілла, Орагнебурга, Парк Ріджа, Нортвалле, Монтвалле. За ними мчали поліцейські авто й карети швидкої допомоги.

Околиці Нью-Йорка облетіла страшна звістка — вибухнула атомна бомба. Дороги були забиті тисячами автомашин. Жителі околиць гнали машини, щоб швидше вийти з поля дії радіоактивних променів. У паніці люди вискакували з машин і тікали світ за очі через поля та болота...»

Тільки через кілька годин паніка почала вщухати. Люди дізналися, що це вибухнув магазин фейєрверків.

Іван ШАВЛОВСЬКИЙ

СОРОКА-ТЕКСТОВИК

БАЙКА

Весною десь у лісі, між дубів,
Взялась Синиця до роботи
І написала ноти.
— Та де до пісні взяти слів? —
Задумалася птиця.
Аж тут Сороці приземлиться
Мабуть сам бог велів.

— Кр! Кр! Що нового, маестро?—
Озвалася подруга лісова.
Синиця ж їй:
— Тебе я ждала, сестро,
Пиши до музики слова!..

На другий ранок в тім гаю
високім
Почулась пісня на слова Сороки,—
Та тільки дике скрекотання слів
Сполохало птахів.

Між композиторів — не раз бува:
Напише пісеньку — і без мороки
До неї підтасовує слова —
Сороки!

Лідер соціал-демократичної партії Німеччини Шумахер — зрадник національних інтересів німецького народу.

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

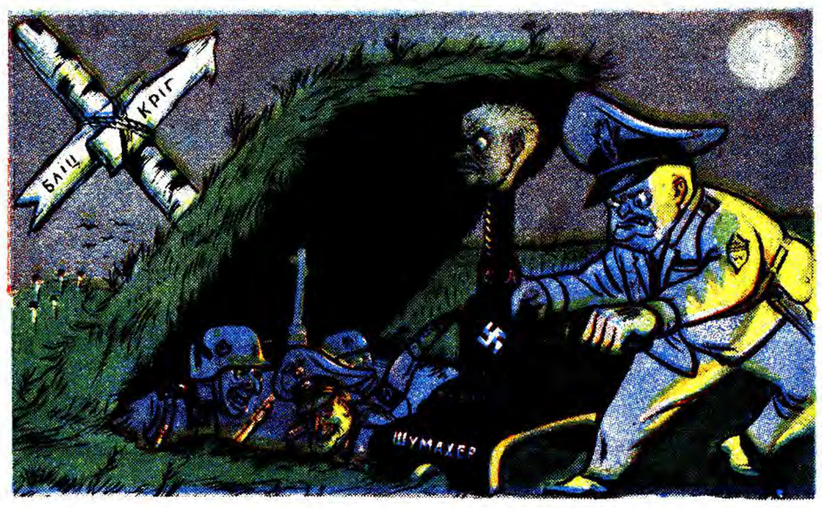

Соціал-ДОМКРАТ паліїв війни.

ДОРОГИЙ ГІСТЬ

Біля садиби радгоспу — чудова вілла. Танцюють сонячні зайчики на оцинкованому даховi, мерехтить-переливається рожевими фарбами фасад. По веселій веранді аж до візерунчатих карнизів виноград повився.

Навколо вілли — високий тин з колючим дротом, а за тином мукає корівка, кричать індики, гелгочуть гуси, каченята крячуть.

Це гніздечко директора Бахмацького бурякорадгоспу Гаврила Леонтійовича Кочетова. Частенько, тихого вечора, проти високого ганку зупиняється легкова машина. З неї виходить гість.

Дружина Гаврила Леонтійовича пурхає по хоромах, як сполохана перепілочка, обмахує пилячку з крісел. А хазяїн, розставивши руки, соковитим басом гуде:

— Прошу! Прошу!

Після дружньої вечері і веселої розмовоньки господиня вілли Фрося Наумівна сідає за піаніно і, спотикаючись на клавішах фарбованими нігтиками, наспівує:

Чижик бачив,
Чижик чув...

Отак наспівуючи, примруженими очима лукаво на гостя поглядає. Той легко ловить натяк і задоволено посміхається.

О так, дорогий гість все бачив і все чув! Бачив він, як вілла виросла, наче на дріжджах, бачив документи про те, що привітний хазяїн вілли розтринькав 14000 державних карбованців... Бачив і сало, і сіно, і дрова, подаровані йому хазяїном — щоб мовчав... Бачив і кілька «ямок» біля зерносховища радгоспу, в яких недавно знайшли 9 тонн зерна. (Чи не для другої вілли?) Бачив і обох корівок радгоспних, привласнених Гаврилом Леонтійовичем...

Пізно вночі підпилий дорогий гість — райпрокурор бахмацький т. Антоненко, підтримуваний гостинним другом своїм, прямує до машини. Мотор сердито чмихає, гарчить, ніби вимовляє:

— Ну й пр-р-окур-рор-р!..

К. ВІКТОРОВ.

ТРЮГВЕ-ЛІ НА ПОСТУ

Мал. В. БАРТАШОВА (Київ)

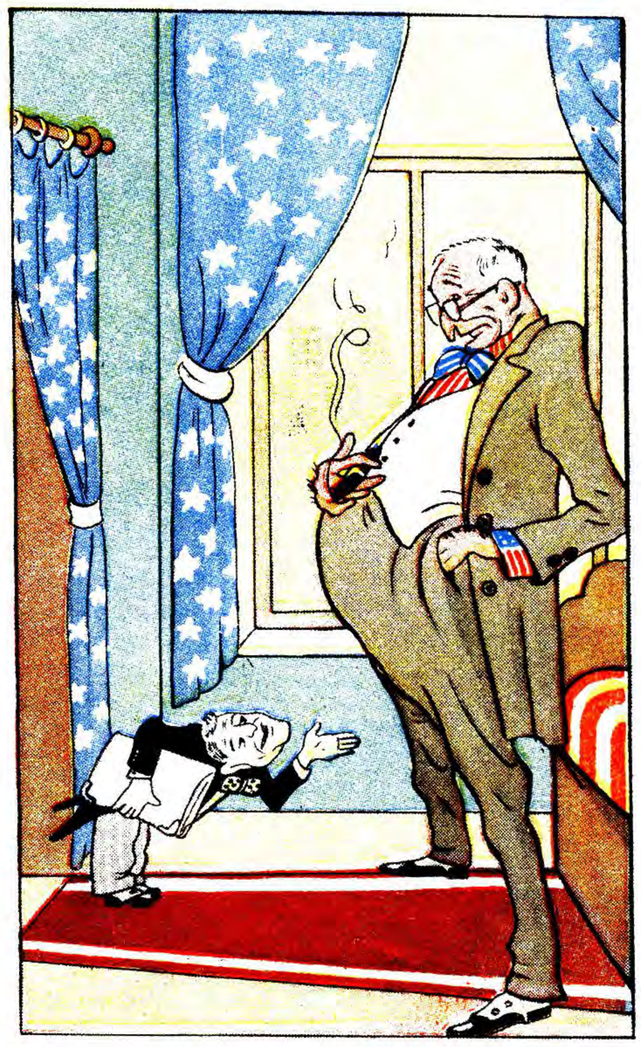

— Що накажете далі робити?

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31. 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (217) (на украинском языке). Підписано до друку 7.VII. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 02819. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2319. Тираж 100.000 прим.

ЩО БАЧИВ ХЕРСТІВСЬКИЙ ЖУРНАЛІСТ У РАДЯНСЬКОМУ СОЮЗІ

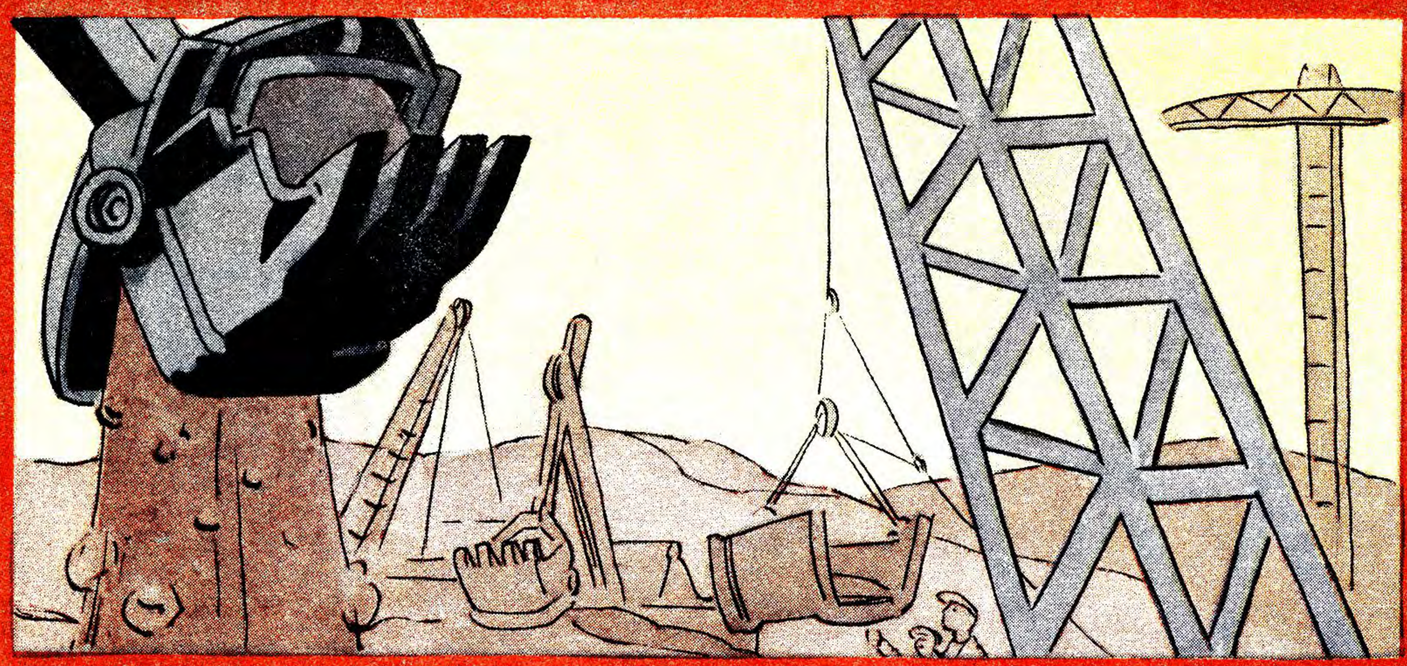

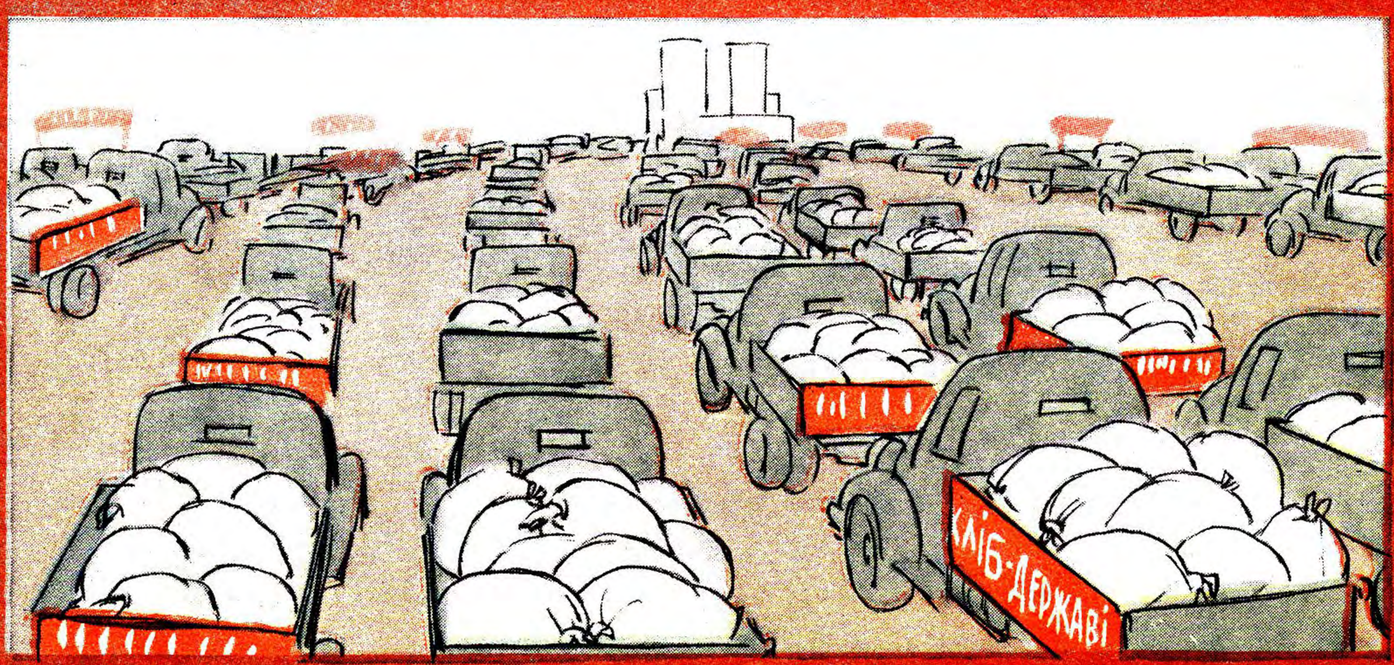

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА
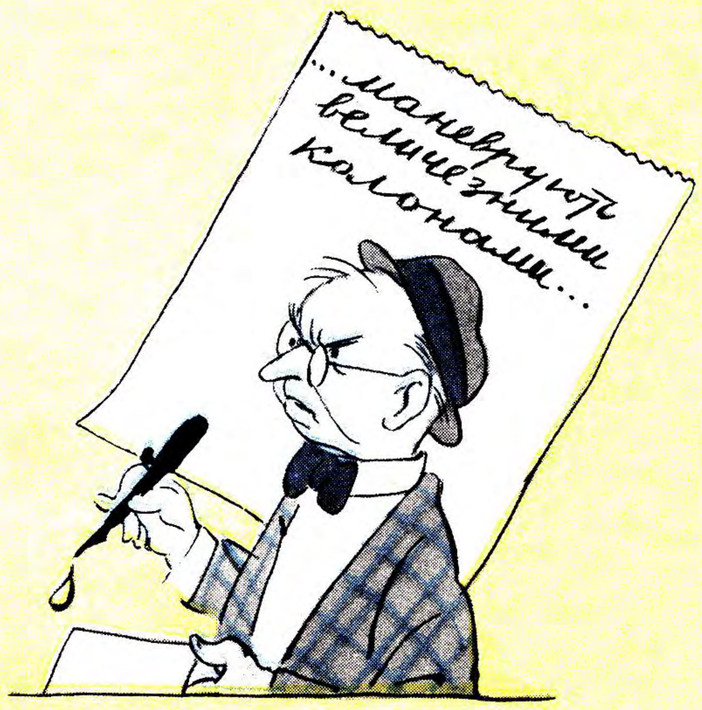
...І ЩО ВІН ЗАПИСАВ У СВОЄМУ БЛОКНОТІ